

jeno řízení vyrovnávací. Soud první stolice vklad povolil, rekursní soud zamítl knihovní žádost.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

V pořadí, poznamenaném podle Šu 53 knih. zák., může v případě třetího odstavce Šu 56 knih. zák., když totiž knihovní vlastník nemovitosti octl se v úpadku před podáním žádosti za zápis práva zástavního za dluh, pro který jest v pozemkové knize pořadí poznamenané, povolen býti zápis tento jen podle listiny, mající náležitosti tam vytčené, tedy zvláště jen tenkrát, když tato listina byla vydána již přede dnem vyhlášení úpadku. Pro opačné mínění nelze použití ustanovení Šu 13 konk. ř., poněvadž poslední věta třetího odstavce Šu 56 knih. ř. poukazuje na předpisy úpadkového řádu a podle prvního odstavce Šu 3 konk. ř. právní jednání, úpadcem po zahájení úpadku předsevzatá, která týkají se úpadkové podstaty, jsou proti úpadkovým věřitelům neúčinná. Co platí podle třetího odstavce Šu 56 knih. zák. pro případ vyhlášení úpadku, platí podle Šu 7 obč. zák. obdobou též v případě zahájení vyrovnávacího řízení o jmění Josefa D-a a to vzhledem na ustanovení druhého a třetího odstavce Šu 8 vyr. řádu, podle kterých dlužník po zahájení vyrovnávacího řízení potřebuje souhlasu vyrovnávacího správce ke všem jednáním, nenáležejícím k obvyčnému obchodování, a právní jednání, předsevzatá dlužníkem proti tomuto zákonnému ustanovení bez souhlasu vyrovnávacího správce, jsou proti věřitelům neúčinná, jestliže třetí osoba věděla nebo věděti musila, že tato právní jednání vybočují z mezí obvyčejného obchodování a že vyrovnávací správce nedal k nim svého souhlasu. O jmění Josefa D-a bylo vyrovnávací řízení zahájeno již 12. listopadu 1923, ale úvěrní listina, podle které banka žádá za vklad práva zástavního na nemovitosti Josefa D-a, vydána byla teprve 27. listopadu 1923, tedy po zahájení vyrovnávacího řízení.

Banka musila podle obsahu úvěrní listiny ze dne 27. listopadu 1923 věděti, že právní jednání dlužníka, kterého se tato listina týká, vybočuje z mezí obvyčejného obchodování; musila též věděti, že vyrovnávací správce nedal k tomuto právnímu jednání souhlasu, neboť podala u soudu žádost za vklad práva zástavního, nevykázavši soudu souhlasu, potřebného podle Šu 8 vyr. řádu. Navržený vklad práva zástavního na nemovitosti Josefa D-a nemůže tedy býti povolen a nelze pro opačné mínění použití Šu 13 vyr. řádu, znějícího podobně jako § 13 konk. ř.

Čís. 3576.

Pro nárok na zřízení věna dle Šu 1220 obč. zák. jsou směrodatny majetkové poměry toho, od něhož se věno žádá, v době, kdy byl nárok vznesen. V řízení nesporném nelze řešiti otázku, zda k plnění povinný zbavil se odporovatelným způsobem svého majetku. Opírá-li nárok na zřízení věna o slib zavázaného, lze se věna domáhati pouze v řízení sporném.

Nároku na zřízení věna proti dědicům zavázaného nelze se domáhati v mimosporném řízení.

(Rozh. ze dne 4. března 1924, R II 84/24.)

Žádost provdané dcery, již domáhala se na otci a na bratru, jakožto universálnímu dědici matky, v nesporném řízení zřízení věna, byla zamítnuta s o u d y v š e c h t ř í s t o l i c, N e j v y š š í m s o u d e m z t ě c h t o

d ů v o d ů:

Pro nárok na zřízení věna dle Šu 1220 obč. zák. jsou směrodatny majetkové poměry onoho z rodičů nebo prarodičů, od něhož se věno žádá, v době, kdy tento nárok byl vznesen. Tím jest v tomto případě otec stěžovatelky; ježto však bylo zjištěno, že tento majetku již nemá a v době podání žádosti již neměl, pozbývá nárok již z tohoto důvodu svého oprávnění, aniž lze v řízení nesporném, v němž se o přiznání věna žádá, k tomu přihlížeti, zda se otec majetku svého zbavil v úmyslu, zakládajícím odpíratelnost tohoto zcizení. Jde-li stěžovatelce o splnění u r č í t ě h o daného jí slibu na vyplacení nebo doplacení věna, náležel by nárok jedině na pořad práva. Stěžovatelka žádá o vyměření věna i proti svému bratru jako universálnímu dědici zesnulé matky. Nárok takový, pokud po odevzdání pozůstalosti směřuje proti d ě d i c i, nelze v řízení nesporném vůbec uplatňovati, neboť povinnost ke zřízení věna, v Šu 1220 obč. zák. stanovená, uložena jest rodičům a prarodičům v důsledku jejich rodinněprávního závazku k výživě, výchově a zaopatření dětí (§§ 141 a 143 obč. zák.), který nepřechází na dědice, jak tomu jest při nemanželských dětech dle Šu 171 obč. zák., při nichž je právní stav v tom vzhledě jiný, že nemanželským dětem proti otci dědické právo nepřísluší.

Čís. 3577.

Dvorského dekretu ze dne 4. května 1841, čís. 531 sb. z. s., nelze užiti na manželství rozloučená.

Šu 19 rozl. zák. nelze použiti, jde-li o manželství rozloučené po vydání rozlukového zákona bez předchozího rozvodu.

(Rozh. ze dne 4. března 1924, Rv II 755/23.)

Manželství stran bylo rozloučeno z viny obou manželů. Žaloba manželky na manžela o placení výživného byla zamítnuta s o u d y v š e c h t ř í s t o l i c, N e j v y š š í m s o u d e m z t ě c h t o

d ů v o d ů:

Nejvyšší soud nevidí možnosti, by odchýlil se od názoru nižších stolic, že dovolatelce nelze přiznati výživné ani na základě dvorního dekretu ze dne 4. května 1841, čís. 531 sb. z. s., jehož obdobného po-